

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 35/20
Luxembourg den 26. marts 2020

Dom i forenede sager C 558/18 og C 563/18
Miasto Łowicz og Prokurator Generalny

Domstolen afviste to anmodninger om præjudiciel afgørelse vedrørende de polske foranstaltninger af 2017, der indførte en ordning med disciplinære procedurer for dommerne, fra realitetsbehandling

Den omstændighed, at en national dommer har forelagt et præjudicielt spørgsmål, som viser sig at skulle afvises, må imidlertid ikke medføre disciplinære procedurer mod vedkommende

I dommen i sagen **Miasto Łowicz og Prokurator Generalny** (forenede sager C-558/18 og C-563/18), afsagt den 26. marts 2020, afviste Domstolen (Store Afdeling) to anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af den regionale domstol i Łódź (Polen) og den regionale domstol i Warszawa (Polen) fra realitetsbehandling. **De forelæggende retter stillede** med disse to anmodninger **nærmere bestemt Domstolen et spørgsmål om, hvorvidt den nye polske lovgivning om disciplinærordningen for dommere var forenelig med borgernes ret til en effektiv retsbeskyttelse** som sikret ved artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU.

Den første sag (sag C-558/18) vedrørte en tvist mellem byen Łowicz i Polen og statskassen vedrørende betaling af offentlig støtte. Den forelæggende ret præciserede, at det var sandsynligt, at den afgørelse, den skulle træffe, ville blive ufordelagtig for statskassen. Den anden sag (sag C-563/18) vedrørte en straffesag mod tre personer for forbrydelser begået i 2002 og 2003, hvor den forelæggende dommer skulle overveje at indrømme dem en ekstraordinær lempelse af straffen, fordi de havde samarbejdet med straffemyndighederne og tilstået de faktiske forhold, de blev anklaget for. De to anmodninger om præjudiciel afgørelse gav udtryk for frygt for, at disse afgørelser kunne medføre disciplinære foranstaltninger for den enkelte dommer, som var ansvarlig for hver af sagerne. De forelæggende dommere nævnte de nylige lovreformer, der var blevet gennemført i Polen, som truede objektiviteten og upartiskheden af de disciplinære procedurer mod dommere og påvirkede de polske retsinstitutters uafhængighed. Idet de navnlig understregede den betragtelige indflydelse, som justitsministeren nu var blevet tillagt i forbindelse med de disciplinære procedurer mod dommerne ved de almindelige domstole, fremhævede de forelæggende dommere, at denne indflydelse ikke var ledsaget af passende garantier. **De forelæggende retter anførte, at de således udførte disciplinære procedurer gav den lovgivende og den udøvende magt et middel til at fjerne dommere, hvis afgørelser var ufordelagtige for dem, og til derved at påvirke de retlige afgørelser, som de skulle træffe.**

Efter at Domstolen havde fastslået sin kompetence til at fortolke artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, tog den stilling til formaliteten vedrørende disse to anmodninger om præjudiciel afgørelse. Domstolen fastslog indledningsvis, at den præjudicielle afgørelse, der anmodes om, i henhold til artikel 267 TEUF skal være »nødvendig« for, at den forelæggende ret kan »[afsi] sin dom«. Domstolen præciserede ligeledes, at ifølge denne bestemmelse, således som den er blevet fortolket i Domstolens praksis, forudsætter den præjudicielle procedure bl.a., at der reelt verserer en retssag for den nationale domstol, hvis udfald kan påvirkes af den præjudicielle afgørelse. Idet Domstolen fremhævede sin særlige opgave inden for rammerne af en præjudiciel forelæggelse, nemlig at bistå den forelæggende ret ved løsningen af den konkrete tvist, der er indbragt for den, fastslog Domstolen derefter, at der skal foreligge en forbindelse mellem denne tvist og de EU-retlige bestemmelser, der ønskes fortolket. Denne forbindelse skal være således, at denne fortolkning fremstår som objektivt nødvendig for den afgørelse, som den forelæggende ret skal træffe.

I de foreliggende sager **fastslog Domstolen** for det første, **at tvisterne i hovedsagerne ikke fremviste nogen forbindelse med EU-retten**, herunder med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, som de præjudicielle spørgsmål vedrørte. Den fastslog derfor, at de forelæggende retter ikke skulle anvende EU-retten ved afgørelsen af realiteten i disse retstvister. Domstolen bemærkede for det andet, at selv om den ganske vist allerede havde fastslået, at spørgsmål om fortolkningen af processuelle bestemmelser i EU-retten, som den pågældende forelæggende ret skal anvende for at træffe sin afgørelse, kan realitetsbehandles¹, var det ikke det, de spørgsmål, der var forelagt i de to sager, vedrørte. For det tredje anførte Domstolen, at det heller ikke fremgik, at en besvarelse af disse spørgsmål kunne give de forelæggende retter en fortolkning af EU-retten, som ville give dem mulighed for at afgøre processuelle spørgsmål inden for national ret, før de i givet fald skulle træffe afgørelse vedrørende realiteten i hovedsagerne². **Domstolen fastslog** som følge deraf, **at det ikke fremgik af forelæggelsesafgørelserne, at der eksisterede en forbindelse mellem den EU-retlige bestemmelse, som de foreliggende præjudicielle spørgsmål vedrørte, og tvisterne i hovedsagerne, som gjorde den ønskede fortolkning nødvendig med henblik på, at de forelæggende retter** under anvendelse af de oplysninger, der ville følge af en sådan fortolkning, **kunne afsige deres respektive domme. Den fandt derfor, at de forelagte spørgsmål var af generel karakter, således at anmodningerne om præjudiciel afgørelse måtte afvises fra realitetsbehandling.**

Endelig anførte Domstolen, at nationale bestemmelser, der udsætter nationale dommere for disciplinære procedurer på grund af den omstændighed, at de har forelagt Domstolen et præjudiciel spørgsmål, ikke er tilladte³. Således kan en sådan udsigt til disciplinære foranstaltninger skade de berørte nationale dommers effektive udøvelse af den beføjelse til at forelægge spørgsmål for Domstolen og de funktioner som domstol, der er ansvarlig for anvendelsen af EU-retten, som de er tillagt ved traktaterne. Domstolen præciserede i denne henseende, at den omstændighed, at disse dommere ikke af denne grund må udsættes for sådanne disciplinære procedurer eller sanktioner ligeledes udgør en garanti, der er uløseligt forbundet med deres uafhængighed.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

¹ Domstolens dom af 17.2.2011, Weryński (sag [C-283/09](#)), jf. ligeledes pressemeddelelse nr. [7/11](#).

² Domstolens dom af 19.11.2019, A. K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed) (forenede sager [C-585/18](#), [C-624/18](#) og [C-625/18](#)), jf. ligeledes pressemeddelelse nr. [145/19](#).

³ Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 1.10.2018, Miasto Łowicz og Prokuratura Okręgowa w Płocku (forenede sager [C-558/18](#) og [C-563/18](#)).